

— Принасяшъ ли ни отсрѣща, дѣдо Никола и колко ще ни вземешъ? каза му другаря Димитъръ.

— Съ удоволствие, отвърна той. Ще ми заплатите срѣщу това 3 динаря.

Троица отъ другаритѣ ни не се съгласиха. Страхуваха се, защото врѣмето бѣше зло, при това и лодката бѣ малка. Останалитѣ 6 души се нахвърлихме въ лодката и потеглихме. Когато бѣхме надъ Ада-кале, ненадѣйно буря избухна. Почнахме да се плашимъ, лодката ще се обърне. Бурята по-силна ставаше.

— Пустни лодката, дѣдо Никола, по течението на Дунава около Ада калѣ, казвахме му ний.

Едва що бѣхме се запрѣли на сушата до калето изведнажъ, като гърмотевица нѣщо блѣсна прѣдъ насъ. Това бѣха около 20 щика опрѣни на гърдитѣ ни. Дѣдо Никола падна въ лодката. Другаря ни Иванъ Тодоровъ, родомъ отъ Вранянско, изрѣва силно, а водата се готвеше да понесе лодката. Единъ отъ войницитѣ, (низаминъ) олови Ивана, като извика: «Теслимъ олунъ». Свърши се. Стихия! Какво е това нѣщо! Борихме се съ нея. надвихме ѝ. Ний бѣхме на суцата. Имаше нѣщо още по-мрачно, още по-силно, още по-студено, това бѣ свирепостъта на турчина, това бѣха щиковеѣ, опрѣни на нашитѣ гърди. Кой би могълъ да противостои? Какво можеше да се прави въ тая минута? Можеше ли човѣкъ да диша? Можеше ли да мисли? Това бѣ стихия надъ стихииѣ. Стихия видима, стихия зинала да погълне своята жертва. Това бѣше една яма, въ която вече бѣхме потънали. Гърдитѣ на другаря ни Ивана бѣха облѣни въ кръвъ. Види се неволно бѣ прободенъ отъ единъ щикъ. Раната не бѣ опасна. Надъ дѣсната мама около 5 м. м. дълбока. Повѣдоха ни. Ний бѣхме стадо. Отправихме се къмъ калето. То се намираще на около 20 метра далечъ на сѣверъ отъ брѣга. Влѣзахме въ